

PKK TERÖRÜYLE MÜCADELE KARARLILIK-SİYASET-STRATEJİ BELİRSİZLİĞİ

DOÇ. DR. CELALETTİN YAVUZ*

3 Kasım 2002 Genel Seçimleri ile birlikte iktidar koltuğuna oturan AKP hükümetleri, 9 yılı geride bıraktıkları hâlde, evvelce tasfiye sürecine girmiş bulunan PKK terörünün yeniden canlanıp büyümesini, gelinen günde Türkiye için en ciddi tehdit hâline gelmesini önleyemedi. Daha önce hiçbir iktidara nasip olmayacak şekilde ve tek başına hükümet kuran siyasi iktidarın, mücadeledeki yanlışları ya da eksikleri sonucu terörün büyüdüğü bir gerçektir. Bu yanlışlar içerisinde en belirginini de terörle mücadele kararlılığı, siyaseti ve stratejisi konusundaki eksikliklerdir.

Terörle mücadelede son aylarda bir “U” dönüşü yapıldığı izlenimi veren farklı bir tutum sergilenmişse de yapılan yanlışların hemen her gün gerçekleştiğini de görmemek mümkün olamamaktadır. Bunlardan önemli bulunduğu değerlendirilen şu üç başlık altındaki gelişmelere açıklanmaya çalışıldı:

Güvenlik kuvvetleri ve milletin reflekslerini hasara uğratan gelişmeler, İmralı’dan Oslo’ya uzanan PKK ile görüşmeler-müzakereler ve “anlaşma” taslaklarına kadar uzanan yanlışlar,

Terörün artışıyla birlikte devlet yöneticilerinin terörle mücadeleye olumsuz etki yaratan ve aciziyet ifade eden beyanları.

* TÜRKSAM Başkan Yardımcısı.

Milletin Terörle Mücadele Reflekslerine Hasar Veren Gelişmeler

Her celp dönemlerinde, bulunulan şehir ve kasabaların otogarların davul ve zurnayla şenlenir, oğullarını askere gönderen analar sevinç gözyaşları döker, babalar gururla etrafına bakınır. Dünyanın hiçbir ülkesinde askerlik yükümlüleri “vatani görev”e gönderilirken düğün alayının coşkusunun güzelliğindeki bu tablo yaşanmaz. Bu gelenekselleşmiş “Türk usulü celp” sisteminin devam etmesi bekleniyordu. Ama ne zaman ki artık şehitler konusunda farklı konuşılmaya başlandı, bu güzel geleneğin de yaşaması tehlikeye girdi.

Her celp dönemlerinde, bulunulan şehir ve kasabaların otogarların davul ve zurnayla şenlenir, oğullarını askere gönderen analar sevinç gözyaşları döker, babalar gururla etrafına bakınır. Dünyanın hiçbir ülkesinde askerlik yükümlüleri “vatani görev”e gönderilirken düğün alayının coşkusunun güzelliğindeki bu tablo yaşanmaz.

Haziran 2011 sonlarına doğru şehit Astsubay Başçavuş Erkan Durukan’ın cenazesinde farklı bir ses duyuldu. İki oğlunun da bulunduğu cenazede şehidin eşi Emine Durukan’ın “Seni vatana helal etmiyorum. Allah’a emanet ediyorum....”¹ şeklindeki ifadeleri akıldan çıkacak gibi değil. Sanki vatan şehit vermek artık zül gelmeye başlamış!

Oysa çok değil, çok yakın tarihlere kadar “terörle mücadelede şehit olanlar” için yakınları çok daha farklı söylemlerde bulunuyorlardı. Örneğin şehit babaları, tarifsiz üzüntüsüne rağmen kalbine taş basar ve ağlamazdı. Bunu yakın zaman içinde PKK terör örgütüyle çıkan çatışmada şehit olanların sadece babalarında değil, annelerinde de görmek mümkün oluyordu. 4 yıl önce Şırnak’taki bir çatışmada şehit düşen Jandarma Uzman Çavuş Muhterem Yağbasan’ın 9 Nisan 2007 tarihinde Adana’nın Saimbeyli ilçesindeki cenazesi sırasında, annesi Fatma Yağbasan, “Ağlayıp da teröristlere bayram yaptırmayacağım.” diyerek bu vakar ve kahramanca duruşu sergilemişti.²

Bugünlere nasıl geldik? diye akla bir soru gelebilir. Sanki “hazmettiren hazmettiren” terörle mücadeleye karşı refleksler giderilmeye çalışıldı. Bu durumu günlük bir gazetenin bir köşe yazarının Mayıs 2011 sonlarına doğru köşesine taşıdığı “PKK’nın neden sorgulanmadığı”na ilişkin şu yazısında görmek mümkündür: “Demokrasilerde her kurum sorgulanıyor. Basının görevlerinden biri de halk adına bu sorgulamayı yapmaktır. Son dönemlerde en çok sorgulanan kurumların başında Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) geliyor. PKK ise sorgudan muaf!”

Aynı tarihlerde sınırın Irak tarafında bulunan bir grup silahlı terörist gruba müdahale ettiği için TSK’nin bazı basın organları tarafından sadece linç edilmediği kalmıştı. Sebebi de terör örgütü başının İmralı’dan ilan ettiği “eylemsizlik”

planının TSK tarafından delinmiş olmasıydı. Terör örgütü ile böyle bir pazarlık yapıldı mı bilinmiyor. Yapıldı ise, bunun siyasi irade tarafından güvenlik kuvvetlerine de bildirilmesi esastır. Yani emir "açık ve anlaşılır" olmak mecburiyetindedir. Bu, bir grup eşkıyaya saldıran TSK suçlarıken, acaba BDP-KCK-Demokratik Toplum Kongresi yandaşları tarafından cesetleri toplanan teröristlerin üzerinde ne vardı diye bakıldı mı? "Barış gönüllüsü" gibi gösterilen bu grubun üzerinden çıkan silahlardan en masumu Kalaşnikof'tu.³ Bunlar da köydeki çocuklarına ya da kardeşlerine götüremeyecekleri kadar büyük oyunculardı...

Terörle mücadeleden müzakere boyutuna geçildiğine ilişkin emareler artış kaydederken, buna karşılık genelde kırsalda silahlı teröristlerle mücadele etmek mecburiyetinde kalanların bir kısmı da "darbeye teşebbüs" suçuyla tutuklanmışlardır. Teröristbaşı Öcalan'ın sözde "barış" manifestosunu açıkladığı gün "Balıyoz Darbe Planı" davası sebebiyle 5 subay daha tutuklanmıştı.⁴

İmralı'dan Oslo'ya Uzanan PKK ile Görüşmeler-Müzakereler ve "Anlaşma Taslakları"

12 Haziran Genel Seçimlerinin ardından PKK temsilcisi konumundaki "KCK" , "Eylemsizlik" planını şu iki hususun ertelenmeksizin yerine getirilmesini gerekli görüldüğünü, ifadeyle şart koştu: "TBMM yeni yasama dönemine başlarken Türkiye'nin en temel ve stratejik sorunu olan Kürt sorununu çözmek üzere, Abdullah Öcalan'a demokratik anayasal çözüm sürecinde rolünü oynaması için çağrı yapmalı ve buna uygun koşullar yaratmalıdır."

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve hükümeti adına Başbakan veya benzer düzeyde devleti bağlayan bir yetkili tarafından Kürt sorununun çözümünde imha ve tasfiye değil, diyalog ve barışçıl yolların esas alınacağını, bu temelde polis ve asker operasyonlarının durdurulduğunu açıkça kamuoyuna deklare ederek sürecin gelişmesi için start vermelidir."⁵

Bu tehditle karışık şart, bağımsız milletvekili seçilenlerden oluşan BDP'nin "yemin boykotu" sebebiyle fazlaca ses bulmadı. Ancak 8 Temmuz 2011'de bu kez İmralı'dan "uzlaşmacı" bir ses duyuldu: "Devletle Anlaştık!" Devletin memurlarıyla görüşen terör elebaşısı Abdullah Öcalan'dan aktarılanlara göre; Öcalan ile görüşme heyeti bir "Barış Konseyi'nin kurulmasına ilişkin bir mutabakata" varmışlar. Protokollerde de yer alan bu konsey, "ne resmî bir devlet organı olacak

Aynı tarihlerde sınırın Irak tarafında bulunan bir grup silahlı terörist gruba müdahale ettiği için TSK'nin bazı basın organları tarafından sadece linç edilmediği kalmıştı.

ne de sadece sivil bir organ" olacakmış. Hatta en geç bir içerisinde kurulmalıymış.

Devletle yapılacak protokollere "Hatip Dicle'nin durumu, diğer 5 tutuklu vekilin serbest bırakılması, KCK'liler dâhil tüm "tutsakların" serbest bırakılması, %10 barajının düşürülmesi ve Terörle Mücadele Kanunu (TMK)'nın değiştirilmesi gibi hususlar" da eklenebilirmiş. Bunlar yapılırken, protokollerde yazılanların "derhâl" yapılması şart koşulmayabilirmiş. Zira biraz süre alabilirmiş. Önemli olan; "bu koşulların yerine getirilmesi için zaman içinde devletin-hükûmetin yapacağı şeyler bir yazılı metne bağlanması" ve "zamanla yerine getirilmesi" imiş.⁶ Yani yazılı bir anlaşma metni şart koşuluyordu.

Bir zamanlar "Bebek Katili" denilen kişi, "Kürt Meselesi"ne dönüşen terörle mücadelede "arabulucu" ve "çözüm üreticisi" olarak kamuoyu karşısına çıkmaktaydı.

Bir zamanlar "Bebek Katili" denilen kişi, "Kürt Meselesi"ne dönüşen terörle mücadelede "arabulucu" ve "çözüm üreticisi" olarak kamuoyu karşısına çıkmaktaydı. 2002 yılının sonlarından itibaren iktidarda bulunan siyasi iradenin yaptıkları ya da yapamadıkları ile terörle mücadelede geline nokta buydu!

Üstelik henüz milletin seçtiği Meclisteki vekilleri bir tarafa bırakıp, "atanacak vekiller"den kurulu bir "Konsey" kurulması, bunun "tarafsız" olması da dikte edilmektedir. Benzer şekilde Ahmet Türk de Van'dan yaptığı dayatmayla devleti âdeta tehdit etmekteydi. Hükûmetten İmralı'dan verilen haberi yalanlayıcı bir refleks gösterilmediğine göre, Apo'nun "barış gönüllüsü" olması kabullenilmiş, âdeta "Nobel Barış Ödülü" almaya doğru ilerliyordu.⁷

Tüm bunlardan anlaşıldığı kadarıyla, teröristle mücadeleden teröristle "müzakere" boyutuna geçildiği için eleştirilenler, aslında "anlaşma" boyutuna

ulaşmışlardı. Zira 8 Temmuzda teröristbaşı Öcalan'ın basında "Devletle mutabakata vardık!"⁸ şeklindeki ifadesi hiçbir devlet ve hükûmet görevlisi tarafından yalanlanmadı. Ne İçişleri Bakanı ne Adalet Bakanı ne "Terörle Mücadele Müsteşarlığının Bağlı Olduğu Başbakan Yardımcısı ne de Başbakan çıkıp "Böyle bir mutabakat yoktur!" diyemediler.

14 Temmuz 2011 tarihinde üçü uzman çavuş, toplam 13 Türk evladı teröristlerce şehit edildi. Aynı gün Diyarbakır'dan da isyan gibi bir ses duyuldu: Demokratik Toplum Kongresi Eş Başkanı Aysel Tuğluk "Ortak vatan anlayışı temelinde Kürt halkı olarak demokratik özerkliğimizi ilan ediyoruz!" diyerek, âdeta özerklik manifestosunu bildirdi.⁹

Tuğluk konuşmasını, "Demokratik özerklik projesinin mimarı Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'ın daha fazla katkı sunması için gerekli koşulların yaratıl-

masını istiyoruz!” diyerek, bir zamanların bebek katili terörist- başına “af” talep etti. Ayrıca “Özgürlük yürüyüşünü sürdüren halkımıza çağrımızdır. Haklı davamızda, yitirdiğimiz yiğit evlatlarımıza bağlı kalarak, özerklik sürecine bağlı çıkmaya, güçlendirmeye davet ediyoruz!”¹⁰ sözleriyle, istekleri kabul edilmezse, Türkiye Cumhuriyeti’ne karşı “halkı” özerklik için destek vermeye çağırıyordu.

Başbakan R. Tayyip Erdoğan Silvan’da verilen şehitlerin ardından “...Ve terör örgütü PKK ne kadar samimiyetsiz olduğunu ne kadar kötü niyetlerle donanımlı olduğunu hep bildiğimiz bir örgüttü. Yine böyle bir uygulamasını ortaya koymak suretiyle siyasi uzantılarıyla da ne kadar farklı bir süreci işlettiklerini de ortaya koydular. Çok açık ve net söylüyorum, bu kötü niyetli davranışlar bizden hiçbir yerde iyi niyet beklemesinler. Onlar da siyasi uzantıları da...”¹¹ diyerek, PKK’ya artık pirim verilmeyeceğini belirtmiş oldu.

Bu arada bazı köşe yazarlarının ve televizyon yorumcularının “Öcalan ile Kandil’in ayrıştığı” izlenimi veren ifadeleri de sergilendi. Hatta Öcalan’ı “ılımlı ve barış yanlısı” diye bile gösterenlere karşı cevaplardan biri şöyle idi: “Sanki İmralı ile Kandil arasında bir ‘çatlak’ varmış gibi yorumlar birbirinin ardına geliyor ve hatta PKK’nın Abdullah Öcalan’ı ‘dışladığı’, Abdullah Öcalan’ı artık dinlemediği ileri sürülüyor. Türk kamuoyu, devleti ve medyasıyla Kürt sorununu uzun yıllar anlamamakta, böyle bir sorunun bulunduğunu reddetmekle kalmadı, şimdi de PKK’yı bilmemekte, anlamamakta hayret verici bir görüntü ortaya koyuyor...”¹²

Bu konuda “derin devlet” ilişkisinin artık bittiğini ileri süren bir diğer eski “emniyet-istihbarat” uzmanı da; “Abdullah Öcalan kritik kişidir. Öcalan PKK içindeki derin PKK grubunu elleriyle besledi. Devletle bu grupla ilişki içindeydi. Ama o devlet içindeki derin güç Ergenekon tutuklamaları ile tasfiye oldu. Bir an evvel. PKK Kuzey Irak’a çekilmeli... PKK Kuzey Irak’a çekilirse Türkiye içinde kalan Apo’yu dinlemeyen provokatif gruplar ortaya çıkar!”¹³ ifadesiyle, Öcalan’ın hâlâ ipleri elinde tutmayı sürdüren kişi olduğunu vurgulamaktaydı.

Öcalan da Silvan olayından bir hafta sonra İmralı’dan ağzındaki baklayı çıkardı ve “Derin PKK”nın aslında kendisinin emrinde olduğunu, “Heyetle en son bir görüşme daha gerçekleştirdik. Silahları bıraktırma irademiz var. Açık ve net söylüyorum. Benim dışımda kimse silahları bırakamaz. Görüştüğümüz devlet yetkilileri de bunu söylüyor. Ben de bu rolden kaçamam. Sayın Başbakana sesleniyorum. Bana rolümü oynamam için gerekli pratik araçların sunulması gerekir.

Tüm bunlardan anlaşıldığı kadarıyla, teröristle mücadeleden teröristle “müzakerelere” boyutuna geçildiği için eleştirilenler, aslında “anlaşma” boyutuna ulaşmışlardı.

Önüm açılsa rolümü oynarım. Başbakan bir çağrı yapabilir: 'Biz bu işin silahlarla çözülmeyeceğine inanıyoruz. Bu meseleyi demokratik anayasal yöntemlerle çözeceğiz.' derse, bir haftada hallederiz!"¹⁴ şeklindeki sözleriyle açıkladı.

Aynı günlerde bir gazete ile röportajında BDP Milletvekili Bengi Yıldız, Kürtlerin kendi kendilerini idare etmek istediğini ifadeyle "Demokratik özerkliği DTK, BDP ve KCK'nın etkin olduğu yerlerde ilan ettik ve uygulayacağız!" şeklinde pervasız bir söylemi oldu. Buna göre; 1) Kürtler kendi polisini kuralmalı, 2) Vergiyi yerel yönetim toplamalı, 3) Ankara'ya vergi vermemeli ama Ankara kaynak aktarmalı, 4) Kürtler askere gitmemeli idi. Bengi Yıldız'ın naklettiği bu "gerçekler", bir köşe yazarının "Merkezî Yönetimden Kopuş Ölçüleri" dediği özerklik uygulaması aslında yeni değilmiş. Yani ona göre; "Zaten birçok ilde halk meclisleri var. Bu proje 5-6 yıldır mahalle meclisleri, kent konseyleri vasıtasıyla zaten yaşama geçti... Bizim belediye olduğumuz, yani demokratik yollarla yapılan seçimlerde etkin olduğumuz yerlerde, demokratik özerkliği hayata geçirmek, organlarını oluşturmak çok daha rahat bir durum."¹⁵

Tüm yukarıdaki ifadelerden anlaşıldığı kadarıyla PKK terörü ile mücadelede bir siyaset ve strateji, aslında bir kararlılığın dahi bulunmadığı anlaşılmaktaydı. Çünkü iktidar, PKK elebaşları ile müzakere sonucunda bu işi anlaşmaya bağlayabileceği beklentisi içerisinde imiş.

Nitekim bu konuda SETA Vakfının yayımladığı *Şark Meselesinden Demokratik Açılıma Kürt Sorunu Hafızası* adlı kitabın yazarı Hüseyin Yayman, bir gazete ile Temmuz 2011 sonlarına doğru yapılan söyleşide; "Devletin, sorun karşısında bir siyaseti yok. Bütün mesele buradan kaynaklanıyor. Türkiye Cumhuriyeti Devleti sorun karşısında ne yapacağına bir türlü karar veremiyor. Ben asıl sorunu burada görüyorum. Asıl mesele, örgütün ne yaptığı ve yapacağı değil devletin ne yapacağıdır..."¹⁶ şeklinde, yukarıdaki ifadeyi teyit eden bir açıklamada bulundu.

Terörün Artışıyla Birlikte Devletin Zirvesinden Duyulan Terörle Mücadelede Acz İşaretleri

Temmuz 2011'den itibaren PKK'nın artan terör faaliyetleri karşısında devletin ve hükümetin zirve isimlerinden çeşitli sesler duyuldu. Bunlar sokaktaki sade vatandaş tarafından söylene, "normal bir tepki" diye düşünülebilirdi. Ancak Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Başbakan ve bakanlar tarafından sarf edildiğinde, normal bir tepkinin sınırları içerirse sığmayarak, bir bakıma "terörle

PKK terörü ile mücadelede bir siyaset ve strateji, aslında bir kararlılığın dahi bulunmadığı anlaşılmaktaydı.

mücadelede devletin acz içerisinde bulunduğunu” belgeler nitelik kazanmaktadır.

13 Ağustos 2011’de TRT’nin haberinde bile PKK terör örgütünün Kandil’deki “Vekil Elebaşısı” Murat Karayılan’ın İran kuvvetleri tarafından ele geçirildiği bildirildi. Bu son zamanlarda Türkiye’nin yapamadığı “PKK ile mücadele”de çok önemli bir gelişmeydi. Ancak, haberin doğruluğu TRT’de de kuşkuyla karşılanmış ki, bir süre sonra haberin geri çekildiği öğrenildi. Özellikle PKK’ya yakın çevreler bunu “uydurma” haber olarak açıkladılar. İşin ilginç yanı, terörle

Ekim 2011 başında Başbakan Erdoğan bazı Alman vakıflarının BDP ve CHP’li belediyelerde desteklediği projeler üzerinden PKK’ya kaynak aktarıldığını ileri sürdü!

mücadeleden birinci derecede sorumlu bakan olan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in, kendisine Van’da konuyla ilgili yöneltilen soruya “Bunu iddia sahiplerine ya da iddianın kaynağına sorabilirsiniz. Bizde henüz öyle bir şey yok!” şeklinde, “Evlere şenlik!” bir ifadeyle, haberle ilgili kendisinde bilgi bulunmadığı cevabı verdiği öğrenildi. Oysa İran 16 Temmuz 2011’den beri PJAK’a karşı şiddetli bir harekât başlatmıştı. Komşu ülkede, PKK’nın eş kuruluşuna karşı bu denli bir harekât var iken, Türk bakanın İranlı makamdaşı ile dirsek temasında olmaması, bu konuyu en azından ciddiye almadığı endişesini getirmektedir.

Bu arada Karayılan adının diğer bazı PKK’lı ya da PJAK’lı teröristlerin isimleriyle karışmış olabileceği de ileri sürüldü. Bunlardan biri de İran güvenlik güçleri tarafından daha önce ölü ele geçirilen “Cemil” kod adlı Murat Karasaç olduğu, Karayılan

ile aynı isme sahip olması nedeniyle olayın karıştırılmış olabileceği değerlendirmeleri yapıldı.¹⁷

Üstelik aynı günlerde İran’la istihbarat paylaşımı yapıldığı ileri sürülüyordu. Hatta bizzat Terörle Mücadeleden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay da bu istihbarat paylaşımını teyit etmiş, daha da ileri giderek “İran’ın ortak askerî hareket önerdiğini”, Türkiye’nin ise istihbarat paylaşımını tercih ettiğini ifade etmişti.¹⁸ Önce İçişleri Bakanlığı, daha sonra da “terfi” ettirilerek Terörle Mücadeleden Sorumlu Başbakan Yardımcılığı görevine getirilen Atalay’ın İran tarafından kandırıldığı kuşkusunu ortada iken, “terörle mücadelede” nerede durduğunu anlayabilmek ve ne yazık ki bu mücadelede neden başarılı olunamadığını görebilmek mümkün olmaktadır.

Ekim 2011 başında Başbakan Erdoğan bazı Alman vakıflarının BDP ve CHP’li belediyelerde desteklediği projeler üzerinden PKK’ya kaynak aktarıldığını ileri sürdü! Alman vakıfları genelde demokratikleşme yanında, çevre, enerji, kıtlık, eğitim, sosyal alanlar (göç, mülteciler vb.), istikrar ve ekonomi konularında

ciddi çalışmalar yapmaktadırlar. Türkiye’de olduğu gibi dünyanın pek çok ülkesinde de temsilciliği bulunan bu vakıfların amaçları içerisinde doğal olarak “Almanya’nın çıkarları” da ön plandadır. Tıpkı ABD, İngiliz ve Suudi Arabistan destekli diğer vakıf ve dernekler gibi...

O hâlde tüm diğer ülke vakıflarının Türkiye’yi “Yolgeçen hanı!” gibi kullanmaması için önlem alınması gerektiği görülmektedir. Ancak burada anlaşılmayan husus; 9 yıllık iktidarının başbakanının bu konuda şikâyet etmek yerine, iddiasına esas olan yanlışlığın, hatta “iharetin” üzerine neden gitmemiş olduğudur. Başbakanlık makamı “şikâyet” değil, tersine “icra” makamıdır. Acaba kabinedeki İçişleri ve Adalet Bakanları mı eleştiriliyor? Ya da yabancı vakıfların “koordinasyon” sağladıklarını ileri sürdükleri Dışişleri Bakanlığı ile Hazine Müsteşarlığı mı şikâyet ediliyor?” diye düşünülürdü. Ama böyle değildi. Aksine ana muhalefet partisi CHP ile gene muhalefet partilerinden BDP hedef alınmış gibiydi.

Bu son katliamlarla birlikte “Terörden Sorumlu Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı” Beşir Atalay, bu eylemlerle PKK’nın “demokratikleşme sürecini sabote ettiğine” dikkat çekmiş!

Suçlamanın ardından ilgili siyasi partilerin temsilcileri gereken cevabı verdiler. Bunlara ilaveten Alman tarafı da boş durmadı. Bu kadar denetim imkânı var iken, neden Alman vakıflarının “haince planları” önlemedi? Ya da Alman Büyükelçi Eberhard Pohl’un Alman Millî Günü olan 3 Ekimde “Alman vakıflarının her projeyi Hazineyle iş birliği içerisinde yürüttüğünü, soruşturmayı gerektirecek hiçbir şey olmadığını”¹⁹ söylemesi yalan ise, neden bu konuşmaya “bilgi ve belgeyle” bir cevap verilemedi?

Alman vakıflarından birinin Türkiye temsilcisi (Michael Meier), bir televizyon programında vakfın finans kaynakları ile destek oldukları projelerin tamamının “yasal ve şeffaf olduğunu” ileri sürdü. Hatta tüm dünyada 100 civarında ülkede projelere destek verdiklerini ifadeyle, “Asla ve kat’a hiçbir siyasi partiye para transferinde bulunmadık. Ne CHP’ye ne BDP’ye... Biz siyasi bir akıma bağlıyız. Sosyal demokrasiye bağlıyız. Onun altında düşünebilirsiniz. Ancak Alman Sosyal Demokrat Partinin bir kuruluşu değiliz ki bu çok önemli. Alman kurumları tarafından sürekli denetleniyoruz ki siyasi yapılar ile siyasi vakıflar arasında bir çakışma olmasın. Almanya’da muhafazakâr, çevreci vakıflar da var.”²⁰ şeklinde konuştu.

Başbakanın Alman vakıfları ile ilgili iddialarına bir “yalanlama” da Heinrich Böll Stiftung Derneği Türkiye Temsilciliği tarafından geldi: “Türkiye Cum-

huriyeti Başbakanı Erdoğan'ın iddialarının gerçeklerle herhangi bir ilgisi yoktur. Alman siyasi dernekleri ne altyapı projelerini destekler ne de kredi verir. Heinrich Böll Stiftung Derneği Türkiye Temsilciliği, Türkiye'de öncelikle sivil toplum örgütleri, insan hakları grupları, araştırma enstitüleri ve meslek odaları ile birlikte çalışmaktadır. AB tarafından finanse edilmiş yerel yönetimler ve enerji verimliliği ile ilgili bir proje çerçevesinde de yerel yönetimlerle birlikte bir proje yürütmektedir. Yerel yönetimlerle yaptığımız bu iş birliklerinde siyasi parti ayrımı yapmamaktayız. Ayrıca AKP'li yerel yönetimler ile de çalışmaktayız. Sayın Başbakan iddialarıyla, derneğimizin Türkiye'deki siyasi muhalefet ile temaslarını PKK'ya destek gibi gri bir alana çekmeyi hedefliyor. Alman siyasi derneklerine yöneltilen iddiaları, sivil Kürt muhalefeti suçlu gösterme çabasının bir parçası olarak değerlendiriyoruz."²¹

20 Eylül 2011'de Ankara'nın en işlek yaya caddelerinden Kumrular Sokağı'nda teröristler tarafından tesir kabiliyeti yüksek bir bomba patlatıldı. Ölümlere ve yaralanmalara sebebiyet veren olayın ardından Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "İnsanlıktan nasibini alamamışların terörü!"²² ifadesi oldukça ilginçti. 30 yıldır terörün yaşandığı bir ülkede hâlâ teröristlerin "insanlıktan nasibi alanlarca" mı yapıldığı zannediliyordu? Ansiklopedik anlamıyla bile terörizm; "Bireylerin ya da azınlıkların şiddete dayanan ve kişilere, mallara ya da kurumlara yönelik siyasal eylemi; bu şiddet eylemlerinin tümü, bireysel ya da ortaklaşa terörizmin çeşitli biçimleri 'cinayet, rehin alma, patlayıcı yerleştirme, sabotaj, vb.' olabildiği gibi çeşitli ereklere; ülkenin bağımsızlığı, bir siyasal rejimin devrilmesi, devlet siyasetinin bazı yönlerine itiraz, vb. olabilir..."²³ şeklinde tanımlanmaktadır. Bu ve benzer tanımların devleti yönetenler tarafından hâlâ öğrenilememiş olması düşündürücüdür...

18 Ekim 2011 tarihinde PKK terör örgütü 5'i görevli, 3'ü sivil 8 kişiyi daha katletti. Bitlis ili Güroymak ilçesinde polisleri taşıyan zırhlı aracın geçişi sırasında, uzaktan kumandayla patlatılan tahrip gücü yüksek bomba ile 5 polis şehit olurken, 3 vatandaş da hayatını kaybetti. Üstelik gündüz vakti (15.45) civarında meydana gelen olay, hem de trafiğin yoğunlaştığı yerde gerçekleşti.²⁴ Daha 8 kişilik bu kaybın üzüntüsü hazmedilemeden, 19 Ekim sabahı Çukurca'dan 24 şehit haberi duyuldu.

Bu son katliamlarla birlikte "Terörden Sorumlu Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı" Beşir Atalay, bu eylemlerle PKK'nın "demokratikleşme sürecini sabote ettiğine" dikkat çekmiş! Sanki demokratikleşme devam ederken terörle mücadeleyle gevşetmeye gerek var mı? Ya da terörle mücadele eden İngiltere, İspanya ve ABD, Türkiye'den daha mı az demokratlar?

Aynı bakanın ibretle düşünülecek bir sözü de "Terör saldırılarına karşı 'bin misli karşılık vereceğiz' şeklindeydi."²⁵ Yani 8 kişiyi şehit/katleden PKK terörist-

lerinden bunun karşılığında 8.000 kişi mi öldürülecekti? Ya da 19 Ekim sabahı gerçekleşen şehitler de hesaba katılırsa 34 bin PKK'lı terörist mi öldürülecekti?

Bir diğer olay da 19 Ekimde terör konusundaki Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "teröre misli ile karşılık verileceğini" belirten anlaşılmaz sözleridir.²⁶ Yani iki günde verilen 34 şehidin karşılığı 68 PKK'lı mı öldürülecekti?

Çukurca olayından sonra Başbakan Erdoğan da terörle ilgili bazı ifadeler kullandı. Ancak her ne hikmetse söylenmesi gereken; "Bu PKK terörünün kökünü kazıyacağız!" sözü hiçbir devlet adamının ağzından çıkmadı!

Terörle mücadelede ise "Oslo Süreci" ve "İmralı Süreci" ile "teröristle yapılan müzakereler"de, devletin verdiği ancak, tutmadığı sözler terörü azdırmıştır.

Türkiye'nin Avrupa Birliğine üyelik süreci konusunda Ekim 2011'de İngiliz *The Guardian* gazetesine bir makale yazan AB Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, PKK teörü ile ilgili olarak "Türk insanı, PKK terörü ile mücadelede, AB üyesi devletlerin Türkiye ile yeterince dayanışma içinde olmadıkları ve bu konuda destek vermedikleri için hayal kırıklığına uğramıştır." ifadesini kullandı.²⁷ Bu ifadede bir şikâyetten çok, Türkiye'nin terörle mücadelede dış siyaseti çözememiş olmasının bir aczi yatmaktadır.

Terörle mücadelede dış siyaseti çözememenin görüldüğü bir diğer acz ifadesi de Ekim 2011 sonlarında TBMM Başkanı Cemil Çiçek'ten geldi. Türkiye'den Almanya'ya ilk işçi kafilesinin gidişinin 50.

yıl dönümü dolayısıyla TRT tarafından düzenlenen etkinlik sırasında TRT Almanya Treni'nde bulunan Çiçek, terör örgütlerinin Almanya'da rahat hareket etmesini eleştirerek, "Almanya'da Kandil'dekininki iki misli PKK'lı, DHKP-C'li var." dedi.²⁸

Ağustos 2011'de 10-11 gün içerisinde terörün hemen her gün birkaç yerde terör faaliyeti sürdürdüğü, bunu yaparken de âdeta Türkiye'yi cezalandırmak istediği ya da meydan okuduğu, bazı yerlerde "alan hâkimiyeti" olduğu pervasızlığı içerisindeydi.²⁹ Diyarbakır'da PKK terör örgütünün "şehir yapılanması olduğu iddia edilen KCK davasında", davanın seyri ile ilgili ilerleme kaydedilemeyince ilgili Cumhuriyet Savcısı Levent Kaya, "davanın başka ile nakli konusunda mütalaa hazırlamak için" süre istedi. Savcı Kaya, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 19. maddesinde yer alan "Yetkili hâkim veya mahkeme, hukuki veya fiilî sebeplerle görevini yerine getiremeyecek hâlde bulunursa; yüksek görevli mahkeme, davanın başka yerde bulunan aynı derecede bir mahkemeye nakline karar verir!" hükmünü gerekçe göstererek, KCK davanın başka bir ile nakli konusunda mütalaa hazırlamak üzere, için süre talebinde bulundu. Mahkeme heyeti de bu talebe uygun olarak istenen ek sürenin verilmesine karar verdi.³⁰

Burada devleti “acz” içerisinde gösteren bir durum söz konusudur: “Mahkeme görevini yerine getiremeyecek hâlde!” idi. Sanki Diyarbakır Türkiye sınırları içerisinde değilmiş gibi bir anlam çıkmaktadır ya da devlet, torakları içerisindeki mahkemede bile güvenli duruşmayı yapamayacak hâle getirilmiştir! Bu durumda İçişleri Bakanı, Adalet Bakanı, hatta hükûmetin asayişle ilgili bu çok ciddi duruma el atmak için ne kadar bekleyeceği merak konusudur.

Sonuç

Terörle mücadelede ise “Oslo Süreci” ve “İmralı Süreci” ile “teröristle yapılan müzakereler” de³¹, devletin verdiği ancak, tutmadığı sözler terörü azdırmıştır. Çünkü bu müzakereler sırasında “Su uyur, düşman uyumaz!” sözü, “Türkiye uyur, PKK uyumaz!” şekline dönüşmüştür...

2009’daki “Açılım” ile birlikte, PKK terörü ile mücadele alanında alınması gereken çarelerin önemli bir bölümü çok önceden tüketildi. Terörle taslak anlaşma boyutuna kadar uzanan “Oslo Süreci” ile de olabilecek en küçük yollar bile tıkanmıştır. Öyle ki, “çatışmaların çözümlenmesi” biliminde olduğu gibi, şimdi birbirini yenmeye çalışan devlet ile terör örgütü karşı karşıyadır. Bunun anlamı ise taraflardan biri “pes” etmezse, daha çok kanın döküleceği, masum insanların acı çekeceği, devletin ve milletin millî servetlerinin heba olacağıdır.

Buradan terörle mücadelede başarılı olunamacağı da anlaşılmalıdır. O hâlde öncelikle “Terörün kökü kazınacaktır!” diye kararlılıkla yola çıkılmalı ve bunu millete aşılmalıdır. Ardından terörle mücadelede önemine inanılan, millî reflekslerle daha fazla oynanmamalı ve oynanmasına izin verilmemelidir.

Terörle mücadelede kararlılık hasıl olduktan sonra, siyaseti ve stratejisi belirlenmelidir. Bunun ilk aşamalarından biri, Meclis-
teki siyasi partilerin çoğunluğu ile “asgari müştereklerde” bir araya gelerek, terörle mücadelenin “topyekün mücadele” olduğunu, hep birlikte millete çıkıp söylemek ve bu konuda farklı lisan konuşmaktan kaçınmaktır.

Bu bağlamda bu işi bildiğini sanan köşe yazarları, PKK lobisi ve sözde entelektüelleri bir yana bırakıp, bu meseleyi bir “millî mesele” gibi gören ve bundan

Terörle mücadelede kararlılık hasıl olduktan sonra, siyaseti ve stratejisi belirlenmelidir. Bunun ilk aşamalarından biri, Meclis-
teki siyasi partilerin çoğunluğu ile “asgari müştereklerde” bir araya gelerek, terörle mücadelenin “topyekün mücadele” olduğunu, hep birlikte millete çıkıp söylemek ve bu konuda farklı lisan konuşmaktan kaçınmaktır.

nemalanmayıp “meccanen” uğraşanlara dikkat verilmesi önemlidir.³² Siyaset belirlendikten sonra stratejisi de gelecektir. Strateji de MİT-TSK-Emniyet Genel Müdürlüğü-Jandarma koordinasyonu ile gerçekleştirilebilir. Tabii ki en tepede bu işin kararlılığına vakıf, terörle mücadelenin her safhasını bilen devlet adamları (siyasi irade) da olursa... ■

¹ Van’ın Saray ilçesinde PKK’lı teröristlerle yaşanan çatışmada şehit düşen, 2 çocuk babası Astsubay Başçavuş Erkan Duruka’nın cenazesi. bk. Turaç Top, “Seni Vatana Helal Etmiyorum”, *Hürriyet*, 29.06.2011.

² Baş, Basri “Ağlayıp Onlara Bayram Yaptırman”, *Akşam*, 10.04.2007, s. 14.

³ Bu silahların dökümü şöyleydi: 2 Kalaşnikof, 2 Biksi makineli tüfek ve 4 RPG-7 roketatar ile bu silahların mermileri, 30 RPG-7 roketatar sevk fişegi, 1 Doğa uçaksavar silahı ve mermileri, 39 el bombası. bk. Fikret Bila, “TSK Sorgulanıyor PKK Sorgulanmıyor”, *Milliyet*, 20.05.2011.

⁴ Ayrıntılar için bk. “Balyoz’da 5 Asker Daha Tutuklandı!”, 09.07.2011,

<http://www.cnnturk.com/2011/turkiye/07/08/balyozda.5.asker.daha.tutuklandi/622459.0/index.html>

⁵ “PKK’den Çatışmasızlık İçin İki Şart”, 20.06.2011, <http://www.cnnturk.com/2011/Turkiye/06/20/pkkdan.catismasizlik.icin.iki.sart/620662.0/index.html>

⁶ Namık Durukan, “Devletle Anlaştık”, *Milliyet*, 9.07.2011.

⁷ Yavuz, Celalettin “Terörle Mücadeleden Terörle Müzakereye Geçiş Görüntüsü ve Milli Duygularda Görülen Hassasiyet”, 10.07.2011, <http://www.turksam.org/tr/a2428.html>

⁸ Durukan, Namık “Devletle Anlaştık”, *Milliyet*, 9.07.2011.

⁹ Yavuz, Celalettin “Kılavuzu Terörist Olanın Burnu Terörden Kurtulur mu?”, 14.07.2011, <http://www.turksam.org/tr/a2430.html>

¹⁰ “Diyarbakır’den Tartışılacak Karar...”, 14.07.2011, <http://www.cnnturk.com/2011/Turkiye/07/14/diyarbakirden.tartisilacak.karar/622956.0/index.html>

¹¹ “Başbakan’den Sert Açıklamalar”, 15.07.2011,

<http://www.trtserbian.net/haber/HaberDetay.aspx?HaberKodu=cc1a6216-053a-47dc-bee6-a308ecee0580>

¹² Cengiz Çandar, Güvercin İmralı-Şahin Kandil aldanması”, 20.07.2011,

<http://www.islahhaber.com/lookmk.php?No=4117>

¹³ “Emre Uslu bir gün önce kanlı çatışma olabilir diye yazdı”,

<http://www.haberhakki.com/genel/emre-uslu-bir-gun-once-kanli-catisma-olabilir-diye-yazdi.html>, (Erişim: 26.07.2011).

¹⁴ “Yarın 10 Katı Olabilir!”, *Milliyet*, 21.07.2011.

¹⁵ “Merkezi Yönetimden Kopuş Ölçüleri”, Fikret Bila, *Milliyet*, 26.07.2011.

¹⁶ Burada aslında “Devlet” yerine, “Hükûmet” demek daha uygun olacaktır. Zira devletin 1990’lı yıllarda terörle mücadelede belirgin bir siyaseti ve hatta stratejisi vardı. bk. Fadime Özkan, “PKK Şiddeti Artırarak Devleti Hataya Zorluyor”, 25.07.2011, <http://www.stargazete.com/yazar/fadime-ozkan/pkk-siddeti-artirarak-devleti-hataya-zorluyor-haber-369322.htm>

¹⁷ “Karayılan Yakalandı, PEJAK Parçalandı”, 14.08.2011, <http://www.gazetecileronline.com/news-details/3124-/GazetecilerOnline/karayilan-yakalandi-pejak-parcalandi>

¹⁸ “İran Karayılan’ı yakalamış sonra bırakmış”, 11.10.2011, <http://gundem.milliyet.com.tr/iran-karayilan-in-yakalamis-sonra-birakmis/gundem/gundemdetay/11.10.2011/1449361/default.htm>

¹⁹ Aydın Hasan, “Krediler için Hazine onay verdi”, *Milliyet*, 4.10.2011.

²⁰ “Erdoğan Alman vakfı temsilcisini gerdi”, 05.10.2011, <http://www.milliyet.com.tr/Siyaset/Son-Dakika.aspx?aType=SonDakika&ArticleID=1446961&Date=05.10.2011&Kategori=siyaset&b=Erdoğan%20Alman%20vakfi%20temsilcisini%20gerdi>

²¹ “Erdoğan’ın açıklamaları gerçek dışı”, *Milliyet*, 5.10.2011.

²² “İnsanlıktan Nasibini Alamamışların Terörü”, *Milliyet*, 21.09.2011.

²³ Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi, “Terörizm”, 22. Cilt, İstanbul, Milliyet gazetesi Yayınları, 1986.

²⁴ “Bitlis’te patlama: 5 polis şehit”, 18.10.2011, <http://www.cnnturk.com/2011/turkiye/10/18/bitliste.patlama.5.polis.sehit/633606.0/index.html>

²⁵ “Bin misli karşılık vereceğiz”, 18.10.2011,

<http://www.cnnturk.com/2011/turkiye/10/16/bin.misli.karsilik.verecegiz/633369.0/index.html>

²⁶ 19.10.2011 günü, NTV 13.00 Haberlerinde 13.25 civarındaki görüntüden.

²⁷ “AB, katılım sürecini bloke etmekten vazgeçmeli”, *Milliyet*, 30.10.2011.

²⁸ “Almanya’da Kandil’in iki misli PKK’lı var”, *Milliyet*, 28.10.2011.

²⁹ 1-11 Ağustos 2011 tarihleri arasındaki PKK terör faaliyetlerinden dikkati çekenlerin ayrıntıları için bk. Celalettin Yavuz, “Yol Kesen, Kaymakam Basan PKK Terörüyle Mücadelede Anlaşılmaz Zafiyet”, 11.08.2011, <http://www.turksam.org/tr/a2448.html>

³⁰ “KCK Davası Yer Değiştiriyor”, 10.08.2011, <http://www.bugun.com.tr/haber-detay/165625-kck-savcisindan-beklenmedik-talep-haberi.aspx>

³¹ Terörle mücadelenin yanlışlığı hakkında TÜRKSAM’da çok sayıda yazı yayımlandı. Bunlardan biri için bk. Yavuz, Celalettin “Kılavuzu Terörist Olanın Burnu Terörden Kurtulur mu?”, TÜRKSAM web sayfası, 14.07.2011.

³² Terörle mücadelenin aynı anda yapılması gereken esaslar satır başları ile şöyledir:

1. Terörün yeşermesine imkân veren ortamı eğitim, ekonomik, sağlık, sosyolojik ve psikososyal desteklerle normale çevirmek (yani bataklığı kurutacak önlemler almak. Buna terör elebaşısının mutlaka etkisizleştirilmesi de dâhildir.)
2. Teröriste hiçbir bölge ve insanı teslim etmeyerek kurtarılmış bölge, şehir, köy vs. bırakmamak, teröristin finans kaynaklarını kesmek.
3. Teröriste iç ve dış siyasi desteği kesmek.
4. Terörle mücadelede gerektiğinde yasal önlemler almak (Yani İngiltere, Japonya ve ABD gibi demokratik ülkelerin de aldığı ilave yasal önlemler).
5. Teröriste moral veren medya desteğini önlemek. (Oysa son yıllarda giderek büyüyen bir PKK lobisi oluştu). Bu bağlamda terör elebaşısının mesajlarını kamuoyu ile paylaşmasını önlemek.
6. Terörle mücadelede etkili bir iç ve dış istihbarat temini sağlamak.
7. Terörle mücadele eden tüm birimlerin (hükûmet, muhalefet partileri, devletin silahlı kuvvetler-jandarma-emniyet-içişleri-MİT vb birimleri) birbiriyle uyum içerisinde çalışacak bir ortam sağlamak. bk. Celalettin Yavuz, “PKK Terörüyle Mücadelede Nihayet Kararlılık Dönemi Başladı mı?”, 19.08.2011, <http://www.turksam.org/tr/a2453.html>